

IN MEMORIAM PROF. DR. J. WILLE

Op 16 april 1964 overleed, 83 jaar oud, Prof. Dr. J. Wille, emeritus hoogleraar in de Nederlandse taal- en letterkunde aan de Vrije Universiteit. Hoewel hij reeds zeer verzwakt was, kwam het einde nog onverwachts, toen hij enige dagen te Oosterbeek logeerde. In alle stilte is hij begraven in het familiegraf te Apeldoorn naast zijn vrouw, die juist twee jaar eerder hem voorgegaan was. Slechts de familie was er bij tegenwoordig en enkele intieme vrienden. Zo was het in overeenstemming met Wille's levenshouding. Hij is nooit een man van publiek optreden geweest en heeft het zich nauwelijks vergund deel te hebben aan enig gezelschapsleven, gedrongen als hij werd door een ontembare drift zijn zware taak te vervullen.

De Vrije Universiteit is hem veel dank verschuldigd, want Wille heeft zijn krachten verteerd in haar dienst. Hij heeft echter nooit toegestaan hem dien dank openlijk toe te brengen. Er is heel wat nodig geweest hem er toe te bewegen bij zijn aftreden in 1952 zijn portret te laten schilderen. Ten laatste is hij gezwicht voor den aandrang van de vele vrienden, aan wie hij de vervulling van een hartewens niet kon blijven weigeren.

Wanneer wij zien hoeveel arbeid Wille bijna onopgemerkt verricht heeft, worden wij vervuld met verbazing. In 1928 benoemd tot lector, zeven jaar later tot gewoon hoogleraar, heeft hij gedurende een lange reeks van jaren zo goed als alleen – hij sprak wel eens gekscherend over de „eenhoofdige opleiding” – het onderwijs in de Nederlandse taal- en letterkunde verzorgd. Alleen het Middelnederlands werd door een collega-historicus gegeven, zijn vriend A. Goslinga. Wille zelf doceerde literatuurgeschiedenis, 16e- en 17e-eeuwse tekstinterpretatie, literaire theorie, historische grammatica en semantiek. Een eerbied afdwingende reeks van vakken, waarvoor later meer dan één opvolger nodig was. Toch toont de opsomming geen volledig beeld van alle onderwijs, dat Wille had te geven. Ook het Oudgermaans was aan zijn zorgen toevertrouwd. Dit betekent, dat hij én het westelijk Germaans (bijzonder het Oudsaksisch en het Oudnederfrankisch) én het oostelijke (Gotisch) én het noordelijke (Oudnoors) in onderlinge vergelijking en in hun betrekkingen tot het wijdere Indo-